

Herman Brusselmans

Zeik

2014 Prometheus Amsterdam

© 2014 Herman Brusselmans

Omslagontwerp Kris Demey

Foto omslag (vrouw) Dominique Douieb/Getty Images

Foto auteur Filip Claus

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 2572 1

I

Het lijkt iets simpels, dacht inspecteur Zeik, maar dankzij het houten stokje en het kopje van zwavel is het toch een voorwerp dat je niet mag onderschatten. Hij bekeek de lucifer thans van dichterbij en inderdaad, zo oordeelde hij, je moet er toch maar opkomen om dit uit te vinden. Hij vroeg aan z'n collega, inspecteur El Bazaz: 'Mohamed, weet jij wie de lucifer heeft uitgevonden?'

Inspecteur El Bazaz dacht diep na, en hij zei: 'Dat moest welhaast een man geweest zijn die z'n aansteker kwijt was en toch de behoefte had om z'n sigaret aan te steken.'

Dat vond inspecteur Zeik zo boeiend aan inspecteur El Bazaz: dat die kerel zoveel wist. Hij had niet alleen veel kennis over de uitvinding van de lucifer, maar net zo goed over pakweg de ingrediënten van appelsap, over het teveel aan bomen in sommige grote bossen, en over het hoe en waarom van het vrouwelijk orgasme, wat vrij uitzonderlijk was, want in 1961, het jaar waarin dit boek zich afspeelt, was het vrouwelijk orgasme een onbeduidend en niet al te lekker ruikend fenomeen waar je maar beter met een boog omheen kon lopen. Zelfs de meeste vrouwen wisten geen snars af van het vrouwelijk orgasme en als je aan een vrouw in die tijd vroeg: 'Heb jij ooit al een orgasme gehad?' was de kans negen op tien dat ze antwoordde: 'Dat kun je maar beter aan m'n man vragen, want die weet veel meer dan

ik.' Zo'n stom antwoord was dat niet, omdat mannen toen inderdaad veel meer wisten dan vrouwen, iets wat in onze huidige tijden gelukkig nog niet veel veranderd is. Met onze huidige tijden wordt bedoeld de periode rond het jaar 2014, overigens het jaar waarin dit boek is geschreven, en voor de zekerheid herhaal ik het nog eens: wat er in het boek staat speelt zich dus af in 1961, en daar moet de lezer van vandaag toch enigszins rekening mee proberen te houden.

Inspecteur Zeik en inspecteur El Bazaz werkten in dienst van de Moordbrigade van Gent, een uitzonderlijke brigade, in die zin dat de brigade van Gent procentueel bekeken de meeste moorden van heel West-Europa oploste, en dat het de eerste brigade ter wereld was die over een allochtoonse inspecteur beschikte, en dat de baas van de brigade, commissaris Alfons Übertrut, maar één arm had. De andere had hij verloren in de oorlog, toen hij tijdens de Slag om de Ardennen, midden in een ijskoude nacht verzuchtte: 'Ik heb er een arm voor over om nu een lekkere boterham met schapenkaas te kunnen eten.' Een van de andere soldaten gaf hem een lekkere boterham met schapenkaas en Alfons Übertrut, die een man van zijn woord was, at eerst de boterham smakelijk op en hakte toen met z'n bajonet z'n rechterarm van z'n lijf. Meteen nadat hij dit gedaan had, dacht hij: godverdomme, ik had beter m'n linkerarm afgehakt, want ik ben rechtshandig. Eigenlijk klopte die redenering van sergeant Übertrut niet, want als hij rechtshandig was, waarom had hij dan met z'n linkerhand z'n rechterarm afgehakt? Hoe dan ook, gedane zaken namen geen keer en nog diezelfde nacht werd sergeant Übertrut oneervol uit het leger ontslagen omdat hij maar één arm had. Dat was dan toch tenminste één positief gevolg van z'n actie met de bajonet. Een interessante

vraag bij dit alles is waar die andere soldaat, zo midden in de besneeuwde Ardennen, tijdens een hevige veldslag, terwijl de toevoer van munitie, materiaal en voedsel al dagenlang stillag, die lekkere boterham met schapenkaas vandaan had gehaald, maar dat is helaas een van de vele onopgeloste raadsels van de Tweede Wereldoorlog gebleven.

Inspecteur Zeik had met de lucifer een sigaret opgestoken, en hij zei: ‘Ik ben ook altijd maar m’n aansteker kwijt. Eergisteren heb ik nog een nieuwe gekocht en nu is hij al niet meer te vinden. Ik denk dat hij gestolen is door het meisje met wie ik gisteren in het café heb gezeten.’

‘Een meisje?’ zei inspecteur El Bazaz. ‘Vertel daar ’ns wat meer over.’

‘Welnu,’ zei inspecteur Zeik, ‘ik was even naar het café gegaan omdat ik het beu was om thuis een kutroman van Hugo Claus te zitten lezen, en ik zat eenzaam aan een tafeltje in een hoek, toen ineens het mooiste meisje dat ik ooit had gezien het café binnenkwam. Ze negeerde mij alsof ik een hondenkeutel was, maar gelukkig kwam even later een ander meisje binnen dat op den duur bij mij kwam zitten.’

‘Was dat ook een mooi meisje?’ vroeg inspecteur El Bazaz.

‘Nee,’ zei inspecteur Zeik, ‘ze was zo lelijk dat ik tegen haar zei: “Doe je masker maar af, het is pas volgend jaar weer carnaval.” Maar kun je geloven dat ze dat masker de hele avond heeft opgehouden?’

‘Misschien was het wel geen masker,’ zei inspecteur El Bazaz.

‘Dat zou kunnen,’ zei Zeik, ‘met vrouwen weet je het nooit. Het zijn onvoorspelbare wezens. En op de koop toe stelen ze je aansteker terwijl je ze, met je ogen dicht om je

beter te kunnen concentreren, aan het vingeren bent.'

'Heb jij dat lelijke meisje in het café gevingerd?' vroeg El Bazaz.

'Ja,' zei Zeik. 'Wat moest ik anders doen? Ze was zo stom dat ik met haar over niks kon praten, ze weigerde om mij onder tafel eens duchtig te pijpen, en toen ik haar voorstelde om haar dan maar te vingeren, wees ze dat eerst van de hand, en ze stond het pas toe nadat ik haar er twintig frank voor betaald had.'

'Jij betaalt twintig frank om een lelijk wijf te vingeren?' vroeg El Bazaz vol ongeloof.

'Normaal doe ik het niet,' zei Zeik, 'maar gisteren had ik toevallig enorm veel zin om te vingeren, en vandaar. Maar ik heb m'n les wel geleerd. Ik zweer je, Mohamed, nooit ofte nimmer zal ik nog een vrouw vingeren in het café, want ik ben het beu dat al m'n aanstekers gestolen worden.'

Inspecteur Jean-Pierre Zeik was op dat moment vrijgezel. Hij had twee huwelijken achter de rug die hem niet waren meegevallen. Z'n eerste vrouw, Rita, had hem na drie maanden huwelijk bedrogen met z'n beste vriend, en z'n tweede vrouw, Sonja, was zelfs achter z'n rug om met die beste vriend naar Zuid-Spanje gevlucht. Zeik dacht dan ook geregeld: als m'n beste vriend ooit terugkomt uit Zuid-Spanje sla ik hem de kop in. Maar hij had Roger Puttemans, die beste vriend, nooit meer teruggezien en Sonja ook niet. Rita had hij nog wel een paar keer teruggezien, nadat hij haar had gearresteerd voor de moord op haar tweede echtgenoot, die ze de keel had doorgesneden met een stomp voorwerp. Nu is een keel doorsnijden met een stomp voorwerp heel moeilijk en het vereist veel voorbereiding en afweging, zodat de jury had geoordeeld dat de moord zonder twijfel met voorbedachten rade was ge-

pleegd, en Rita werd veroordeeld tot levenslange opsluiting. Zeik was haar één keer in de gevangenis gaan bezoeken en had haar, puur om haar te pesten, een taart cadeau gegeven waarin een vijl was verborgen. Het pesterige zat 'm erin dat de vijl van suiker was gemaakt, een steeds wederkerend geintje van taartenbakker Jules De Smaele, die bekendstond om z'n practical jokes. Zo maakte hij soms een taart waarop de laag glazuur geen echt glazuur was maar spuug van z'n vrouw Jenny, die iets chronisch had aan haar luchtwegen en veel moest rochelen.

Inspecteur Zeik en taartenbakker De Smaele waren vrienden geworden en het gebeurde wel eens dat ze samen iets deden, bijvoorbeeld een fietstochtje ondernemen, naar de hoeren gaan, of de Zoo van Antwerpen bezoeken en daar de nachtdieren laten schrikken door ineens hun zaklamp aan te steken. Een van die nachtdieren, een zeldzame hagedis uit het Amazonegebied, was op een keer zelfs zo geschrokken dat hij ter plaatse overleed aan een hartverlamming, en sindsdien mochten inspecteur Zeik en taartenbakker De Smaele niet meer binnen in de Zoo van Antwerpen. Daarom bezochten ze op een dag de diertuin Artis in Amsterdam, maar daar konden ze de grap met de zaklampen niet uitvoeren omdat de nachtdieren toevallig allemaal in quarantaine waren geplaatst, nadat een van hen, een zeldzame brilslang uit Peru, het Pokkie Pokkie-virus had opgelopen en de kans op besmetting van de andere nachtdieren te groot was. Het Pokkie Pokkie-virus werd pas definitief naar de geschiedenisboeken verwezen in 1972, toen een dierenarts uit Marseille er een antidotum tegen uitvond, namelijk een negendaagse kuur met een mengsel van penicilline, citroenwater en zaagsel, en inderdaad, sindsdien heeft geen enkele zeldzame brilslang uit Peru het Pokkie Pokkie-virus nog gehad, en

trouwens ook geen enkel ander nachtdier.

Maar goed, inspecteur Zeik was vrijgezel en hij had zo veel schrik voor een derde huwelijk gekregen dat hij sinds de scheiding van Sonja vrouwen beschouwde als gevaarlijke wezens die eropuit waren om alle mannen op de aardbol naar de kloten te helpen. Natuurlijk had hij af en toe wel eens zin in een goed gesprek met een vrouw, of in seks met een vrouw, of in een wedstrijdje tafeltennis met een vrouw, maar hij keek wel uit om dit alles niet uit de hand te laten lopen. En eigenlijk, als puntje bij paaltje kwam, tafeltenniste hij liever met een man, maar door een ongelooflijke ingreep van het lot had Zeik geen enkele mannelijke vriend of kennis die ooit zin had in een potje pingpong. Op een keer had Zeik taartenbakker De Smaele overgehaald om met hem te spelen, maar bij z'n eerste slag naar het balletje had De Smaele dat balletje gemist en had hij met het palet tegen z'n eigen neus gemept, zodat die op twee plaatsen gebroken was. Sindsdien stond de tafeltennistafel van Zeik werkeloos in z'n hobbykamer, naast z'n drumstel, z'n boksbal, en z'n verzameling miniatuurtreintjes uit de zeventiende eeuw. Die laatste had hij voor weinig geld kunnen kopen van een man die de zeventiende eeuw zo beu als kouwe pap was en in één klap al de dingen die hem aan de zeventiende eeuw herinnerden had verpatst op de rommelmarkt.

‘Heb jij nog seks gehad de laatste tijd?’ vroeg Zeik aan El Bazaz.

‘Ja,’ zei El Bazaz, ‘verleden zondag heb ik m'n buurvrouw een beurt gegeven.’

‘Die blinde vrouw?’ vroeg Zeik.

‘Nee,’ zei El Bazaz, ‘m'n andere buurvrouw, die depressieve. Ze zei verleden zondag tegen mij: “Als je mij geen beurt geeft pleeg ik zelfmoord.” Ik zei tegen haar: “Pleeg

dan maar zelfmoord.” Ze zei tegen mij: “Oké dan, je mag me ook een beurt geven zonder dat ik zelfmoord pleeg,” en toen heb ik haar maar geneukt tot haar kut bijna van tussen haar benen viel. Ik ben nu eenmaal een enorme dekstier en als ik een wijf neuk stop ik niet voor alle vijf m’n erecties tot het verleden behoren. Het zit in de familie. M’n grootvader heeft geneukt tot z’n negenennegentigste, m’n vader neukt m’n moeder drie keer per dag, en m’n oom Achmed is de seksueel meest actieve homo die ze in Lovendegem ooit gekend hebben.’

‘Is je oom Achmed een homo?’ vroeg Zeik. ‘Dat is toch die man die met één vuistslag een stier kan doodslaan? Van zo iemand zou je toch niet verwachten dat hij een flikker is.’

‘Dat klopt,’ zei El Bazaz, ‘maar voor hij die stier doodslaat speelt hij een halfuur met de testikels van dat beest, en geef toe, Jean-Pierre, een vent die met testikels speelt, dat is toch meestal een homo.’

‘Als je het zo bekijkt,’ zei Zeik.

Commissaris Übertrut kwam binnen. Zoals iedere dag was hij veel te laat, en zoals iedere dag was z’n humeur niet al te best. Übertrut was ongelukkig getrouwd. Z’n vrouw, Suzanne, was een slons van zesentachtig kilo, die het werk van haar man onbenullig vond, en die de hele dag sigaretten lag te roken op de doorgezakte zetel, terwijl ze urenlang naar lp’s van Beethoven luisterde. Vooral dit laatste stoorde commissaris Übertrut enorm, want hij vond Beethoven de meest overschatte componist die er bestond, nog meer overschat dan Mozart, Bach en Frank Sinatra samen. Übertrut was zo dom dat hij niet eens wist dat Frank Sinatra z’n muziek niet zelf componeerde, en trouwens, Mozart componeerde ook niet altijd zelf z’n eigen muziek, dat liet hij soms over aan z’n broer, die ook Mozart heette

en daarom is het praktisch geen enkele musicoloog opgevallen, omdat die musicologen redeneerden: op het muziekblad staat geschreven *Een compositie van Mozart*, en dus namen ze aan dat het een compositie was van Wolfgang Amadeus Mozart, maar nee hoor, sommige composities waren van Ernest Fernandus Mozart, en zo zie je maar weer hoe goedgelovig de meeste musicologen zijn.

Commissaris Übertrut riep naar de jongste inspecteur in het kantoor, inspecteur Broekgat: 'Broekgat, breng me een kop koffie of anders zal ik vanavond je moeder 'ns in haar stronthol komen pissen!' En hij riep eveneens: 'Zeik en El Bazaz, kom naar m'n kamer!'

De jonge Broekgat, een nogal verlegen, teruggetrokken en angstige inspecteur, sprong op van z'n stoel en haastte zich naar de koffiepote. Zeik en El Bazaz slenterden tegen hun zin naar de kamer van Übertrut.

Met z'n linkerhand bracht commissaris Übertrut de kop koffie naar z'n mond en nam een slok. 'Godverdomme miljaardehoutenklompen,' zei hij, 'héét dat die koffie is. Wat heeft Broekgat daarmee uitgevreten? Het is toch niet nodig om koffie zo heet te maken? Je kunt nog beter een tandenstoker in je aambeien steken dan zo'n hete koffie te drinken. Ik zeg altijd: geef mij maar een kop koude koffie die lichtjes is opgewarmd en verder geen gelul.' Hij keek naar Zeik en El Bazaz: 'Ik heb jullie naar m'n kamer hier gesommeerd, maar waarvoor? Er is iets met m'n geheugen waar ik m'n vinger niet op kan leggen. Ik denk dat het te maken heeft met vele dingen vergeten die je maar beter kunt onthouden, zo niet weet je niet waar je het over hebt. Heb je een nieuwe jas aan, El Bazaz?'

'Ja commissaris,' zei El Bazaz, 'ik heb ze gekocht in Antwerpen, toen ik daar was.'

'In Antwerpen,' zei Übertrut smalend. 'Zijn de jassen in Gent niet goed genoeg voor meneer El Bazaz?'

'Er zijn vele goeie Gentse jassen, commissaris,' zei El Bazaz, 'maar niet het soort leren jas dat ik momenteel draag, omdat je die alleen kunt krijgen in het Antwerpse jodenkwartier.'

'Zo zo, een inspecteur van mij koopt z'n rommel bij de joden,' zei Übertrut, 'dat valt me van je tegen, El Bazaz.'

‘Heb je iets tegen joden?’ vroeg El Bazaz.

‘Natuurlijk,’ zei Übertrut, ‘zou ik anders van Duitse afkomst zijn? Vergeet niet dat de joden eeuwenlang de Duitse cultuur hebben proberen te vernietigen. Weet je dat op een keer een jood niemand minder dan de grote dichter Goethe voetje heeft gelicht zodat de wereldberoemde poëet met z’n kloten de gracht in donderde en bijna verdronk?’

‘Ik weet veel,’ zei El Bazaz, ‘maar dat wist ik niet.’

‘Ik vind Goethe redelijk overschat,’ zei Zeik.

‘Dan zit je er glad naast,’ zei Übertrut. ‘Beethoven, Mozart, Bach en Frank Sinatra, die zijn overschat, niet in het minst omdat ze alle vier van joodse afkomst waren.’

‘Beethoven en Bach waren toch zeker wel volbloed Germanen,’ zei El Bazaz, ‘en Mozart was honderd procent een Oostenrijker. En Frank Sinatra een Italiaan in hart en nieren.’

‘Joden! Dat zijn het!’ riep Übertrut. ‘Weet je dat op een keer Frank Sinatra niemand minder dan Marlene Dietrich, die prachtige Duitse diva, voetje heeft gelicht zodat ze met haar kloten van de trap kukelde?’

‘Marlene Dietrich?’ zei Zeik. ‘Die is toch halfjoods?’

‘Ach, ga je mond spoelen met bleekwater,’ zei Übertrut. ‘Marlene Dietrich halfjoods, hoe durf je dat te beweren. Marlene Dietrich is zo Duits als een appelstrudel. Oké, ze is ooit overgelopen naar de vijand, maar dat vergeef ik haar, omdat ze een schitterend stel tieten heeft. Als ik moet kiezen tussen seks met Marlene Dietrich en m’n rechterarm die er weer aan groeit, dan kies ik voor de seks.’

‘En als je moet kiezen,’ zei Zeik, ‘tussen je rechterarm die er weer aan groeit en seks met Frank Sinatra?’

Übertrut dacht even na, en zei: ‘Doe dan toch maar de seks met Frank Sinatra, op voorwaarde dat hij zwoel de

slaapkamer binnen komt getrippeld, slechts gekleed in een doorschijnende babydoll, jarretelles en naaldhakken.’

Zeik en El Bazaz keken tersluiks naar elkaar, waarmee ze wilden aangeven dat die Übertrut goed en wel beschouwd een perverse viezerik was, een klootzak die ze liever kwijt dan rijk zouden zijn, maar ja, hij was nu eenmaal hun commissaris en mochten ze hem door het open raam naar beneden gooien, waar ze veel zin in hadden, dan zouden ze allicht een vervelende aanvaring krijgen met hogere instanties. Daarom lieten ze de achterlijkheid en de sluimerende waanzin van Übertrut maar over zich heen komen. Thans zei de commissaris: ‘Ja, ik weet weer waarom ik jullie geroepen heb. Straks komt een nieuwe inspecteur ons team versterken, en ik wil dat jullie haar inwerken.’

‘Haar?’ zei El Bazaz. ‘Is het een vrouw?’

‘Helaas wel,’ zei Übertrut, ‘en net als jullie vind ik vrouwen bij de politie zoiets als porseleinmakers in een kooi vol olifanten, maar die trezebees is het nichtje van de burgemeester, en hij heeft er bij mij op aangedrongen dat ze hier een baan krijgt, waarschijnlijk omdat ze voor niks anders wil deugen.’

‘Laten we ons er niet druk over maken,’ zei Zeik. ‘Ze kan hier altijd haar tijd vullen met koffie maken, beneden de post afhalen, rapporten op de schrijfmachine tikken, en het toilet poetsen.’

‘Een goed idee,’ zei Übertrut, ‘zeker wat betreft dat koffie maken. Broekgat heeft er immers geen spat verstand van, en het wordt tijd dat iemand anders het doet. We moeten wel uitkijken met dat mokkel, en een beetje voorzichtig zijn met haar, want als ze aan haar oom, de burgemeester, zou vertellen dat we haar niet goed behandelen, zouden er wel eens knickers in de stront kunnen belanden.’

‘En wat als we een moordonderzoek moeten doen?’

vroeg El Bazaz. ‘Mag ze dan assisteren of houden we haar er zo ver mogelijk bij weg?’

‘Ik vrees dat het assisteren wordt,’ zei Übertrut. ‘De burgemeester wil dat ze mee het veldwerk doet en dat ze de nodige ervaring verzamelt om op te kunnen klimmen in de hiërarchie. Het zal m’n tijd wel duren. Tegen de tijd dat zij ooit commissaris wordt ben ik al lang met pensioen en heb ik een huisje gekocht op Ibiza, waar ik me slechts bezighoud met m’n hangmat, m’n bootje en m’n minnares, want je denkt toch niet dat ik m’n vrouw Suzanne ga meenemen naar Ibiza?’

‘En als ze per se mee wil?’ vroeg El Bazaz.

‘Dat wil ze waarschijnlijk niet,’ zei Übertrut. ‘Ze heeft een immense schrik voor eilanden. Ik ben met haar ooit ’ns op het waddeneiland Schiermonnikoog geweest en toen liep ze daar zo angstig rond dat ze negentien keer is flauwgevallen in vier dagen. Daarna heeft ze gezworen dat ze nooit meer een eiland zou bezoeken.’

‘Negentien keer flauwvallen, dat is geen kattenpis,’ zei El Bazaz.

‘M’n grootmoeder is ’ns drieëntwintig keer flauwgevallen,’ zei Zeik, ‘in twee dagen.’

‘Hoe kwam dat?’ vroeg El Bazaz.

‘Vanwege haar bloeddruk,’ zei Zeik. ‘Die stond zo laag dat op een bepaald ogenblik 64 procent van het bloed in haar lichaam zich onder haar knieën bevond. De dokter heeft heel wat werk gehad om die bloeddruk weer omhoog te krijgen, zonder veel resultaat, want de week daarna is ze doodgevallen terwijl ze pannenkoeken stond te bakken.’

‘Suzanne bakt nooit pannenkoeken,’ zei Übertrut vol wrok. ‘Of versgevangen pladijs uit de Noordzee. Die bakt ze ook nooit. Terwijl ik net zo dol ben op pladijs. Degene die mij kan bewijzen dat er betere vis bestaat dan gebakken

pladijs, die moet nog geboren worden. Maar ter zake. Waar had ik het over?’

‘Dat er straks een nieuwe, vrouwelijke inspecteur komt,’ zei Zeik.

‘Juist ja,’ zei Übertrut. Hij rommelde in een paar papieren die op z’n bureau lagen, vond wat hij zocht en las de naam van de nieuwe inspecteur. ‘Selma Compas heet ze,’ zei hij, ‘met een c.’

‘Selma met een c?’ zei El Bazaz.

‘Nee, Compas met een c,’ zei Übertrut. ‘Selma is met een s. Ze is het nichtje van de burgemeester langs moederszijde, vandaar dat ze een andere achternaam heeft dan die godverdomde burgemeester. Ik wou dat hij op dit moment een aanval van miltvuur in z’n darmen kreeg, de vetlap. Maar goed, hij is onze burgemeester en derhalve onze meerdere. De meerdere staat altijd boven de mindere, vergeet dat nooit. Ga nu maar weg uit m’n kamer, en zeg tegen Broekgat dat hij me een nieuwe kop koffie brengt, en nu niet meer zo heet of anders zal ik z’n hart uit z’n borstkas rukken en het aan de dichtstbijzijnde hyena serveren, voor mijn part met een toefje peterselie erbij. Kom, m’n kamer uit, en als die Selma arriveert, geef me dan een seintje.’

Zeik en El Bazaz verlieten de kamer van hun vermale-dijde chef, en in de inspecteurskamer gingen ze op een stoel zitten en het was El Bazaz die tegen Broekgat riep: ‘Nog een kop koffie voor de commissaris. En niet te heet of de hyena komt de peterselie uit je reet likken.’

Trillend en bevend en vol verwarring liep Broekgat naar de koffiepot. Zeik en El Bazaz negeerden hem verder, en Zeik zei: ‘Het wordt tijd dat er weer eens een moord wordt gepleegd en dat we in actie kunnen schieten. Hoe lang is de vorige moord niet al geleden?’

‘Twee weken,’ zei El Bazaz, ‘die boer in Zomergem die

z'n vrouw aan de riek had gespietst.'

'Een eenvoudige zaak,' zei Zeik, 'die we in een mum hebben opgelost. Nou ja, eenvoudig. Een moord is in wezen nooit eenvoudig. Achter iedere moord schuilt een palet aan menselijke motieven waar je vaak compleet versted van staat.'

'Dat is zo,' zei El Bazaz. 'Neem nu die boer. Oké, op een simpele manier vermoordt hij z'n vrouw. Maar waarom hij dat deed, dat is bij lange na niet simpel. Jarenlange opkropping van ongenoegen, irritatie en pure haat zocht z'n uitweg, en ten slotte greep boer Teunis naar de dodende riek, mede omdat z'n vrouw hem, terwijl hij lag te slapen, had ingesmeerd met het witverlies van hun geit Scheetje.'

'Scheetje, dat is toch geen naam voor een geit,' zei Zeik.

'Hoe zou jij je geit noemen?' vroeg El Bazaz.

'Andréa,' zei Zeik. 'En jij?'

'Ook Andréa,' zei El Bazaz.

Nadat ze tot deze consensus waren gekomen, begon El Bazaz de krant te lezen en Zeik nam het tijdschrift *De Pingponger* ter hand, waardoor hij zich liet informeren over de nieuwste ontwikkelingen in het edele spel van het tafeltennis. Broekgat, die terug was van z'n queeste om Übertrut weer 'ns koffie te brengen, zat ook te lezen, in een roman van Harry Mulisch. Aan z'n gezichtsuitdrukking te zien vond hij het maar een vies, immoreel, afkeurenswaardig, vervelend en slechtgeschreven romannetje.